

Labyrint

Č. 1

prosinec 2012

Vánoční jarmark

Ve čtvrtek 13. 12. 2012 v naší škole proběhl již podruhé vánoční jarmark. Nabídl spoustu krásných vánočně laděných výrobků našich žáků, ale i zaměstnanců školy. Mnozí návštěvníci neskrývali obdiv nad nápaditostí nabízených ozdob, vánočních přání, dekorací. Každý si domů odnášel alespoň pár zakoupených maličkostí, které mu určitě udělají radost nejen o nadcházejících vánočních svátcích.

Třesk

CZ - 15 Kč

VYDÁNÍ ČECHY

Číslo 1 - Ročník 1 www.tresk.cz

Zázrační „tažní“ ptáci

Nový druh tažných ptáků

Dne 6. 6. 2010 ve 13.30 místního času byl u lesa „Na Cihelně“ na Orlickoústecku v Pardubickém kraji spatřen unikátní druh tažných ptáků. Očitý svědek vypověděl, že přímo před ním tito ptáci tahali ohromné kusy dřeva z lesa a na volném prostranství si z nich stavěli obrovská hnízda. Vyděšený muž kontaktoval nejbližší ornitologickou stanici Ikaros.

Na základě této zprávy se do inkriminované oblasti vydali známí ornitologové RNDr. Lukáš Viktorin a Ing. Martin Hašek. Vědci opravdu daný druh v popisovaném místě našli. Zjistili, že se jedná o doposud neprozkoumaný druh *Papterix Originalus*.

Po několikaměsíčním pozorování těchto ptáků ve volné přírodě si ornitologové vybavili historku z mládí, kdy v hodině přírodopisu na elitní Základní škole J. A. Komenského v Brandýse nad Orlicí jeden z jejich spolužáků charakterizoval tažné ptáky jako zdatné pomocníky dřevorubců. Na základě této vzpomínky výše zmíněné vědce napadlo originální a

Papterix Originalus

z dlouhodobého hlediska ekologicky nedocenílné využití tohoto živočišného druhu.

 Nač používat zastaralou a ekologicky nevýhodnou techniku při udržování, čištění a celkové údržbě lesů, když můžeme využít tyto velmi silné ptáky a jejich přirozený pud tahat dřevo z lesa na mýtiny. Tato idea byla schválena ministerstvem životního prostředí a dostala grant od Evropské unie.

 Ornitologovi RNDr. Lukáši Viktorinovi se pro vědecké účely podařilo získat dvě mláďata tohoto unikátního druhu.

 Z peněz získaných z Evropské unie si vědci zrenovovali svůj výzkumný institut v Podlesí -Turov a přizpůsobili ho studiu tohoto ptáka. Vědci z celého světa se sjíždějí, aby si druh Papterix Originalus prohlédli.

 Odborníci doufají, že do roku 2015 by mohli vyšlechtit úplně nový druh „tažného“ ptactva, který by byl použitelný především při ekologické těžbě dřeva, či dokonce jako typ záchranářských ptáků.

 Nejnovějším objevem je zjištění, že trus těchto

Vědecký institut Podlesí-Turov se dnes řadí mezi nejpřednější v Evropě

živočichů je schopen likvidovat následky havárií ropných tankerů, takže rovněž bude zkoumána a rozvíjena tendence využívat tento živočišný druh při ekologických haváriích. O mláďata tohoto druhu projevila zájem už i americká vláda. Odborníci předpokládají, že by technologie nových „tažných“ ptáků mohla být do roku 2030 rozšířena po celém světě.

O dalším výzkumu vás budeme průběžně informovat.

Martin Hašek, Filip Martinek, Lukáš Viktorin

Návštěva partnerské školy v Německu

Sraz jsme měli brzo ráno, ale vstávat ještě do tmy mi ani nevadilo. Možná proto, že jsem se hrozně těšil a byl jsem zvědavý na svůj první let. Nebál jsem se, že by mi něco hrozilo, ale spíš jsem měl obavy z toho, že by se mi mohlo udělat v letadle špatně. A to se taky při mém prvním letu stalo, ale snídani jsem udržel bohudík v sobě. Ve zdraví jsme tedy dorazili do Vídně, odkud jsme letěli do Frankfurtu. Tenhle let byl už o poznání lepší, letadlo bylo větší a let byl klidnější. Po příletu jsme chvíli čekali, dokud pro nás nepřijela učitelka z německé partnerské školy, kam jsme se chystali jet vlakem. Bohužel nám vlak ujel přímo před nosem, takže jsme museli počkat 15 minut, než přijede další.

Škola byla něco úplně jiného, než na co jsme zvyklí. Byla obrovská a barevná. Je to druhá největší škola v Německu. Do této školy chodí 700 dětí ve věku 6-10 let a učí je 50 učitelů. Protože už bylo celkem pozdě, rozhodli jsme se, že necháme její prohlídku na ráno, že půjdeme do hotelu a vybalíme si věci. Bohužel kufry dvou z nás omylem učitelka z Německa zamkla ve svém autě, ale ještě toho dne se k nám kufry dostaly.

Ráno jsme byli na snídani v pekárně naproti škole, kde jsme si mohli každý den vyzkoušet objednávání jídla v angličtině. Ve škole nás děti přivítaly třemi vystoupeními. Po prohlídce školní budovy jsme se seznámili s ostatními pracovníky školy. Oběd nás čekal v jídelně „Kostbar“. Po jídle jsme jeli vlakem do Frankfurtu navštívit Goethovo dům. Na závěr dne přišlo, alespoň podle mě, to nejdůležitější - večeře. Ani ne tak kvůli jídlu, ale spíš proto, že do té chvíle si všichni mysleli, že neumíme anglicky. Při večeři jsme si popovídali s německými a italskými učitelkami. Servírku zde

dělala Češka, takže nám řekla, co je dobré a co si máme objednat. Dali jsme si frankfurtskou specialitu. Byla to směs bylinek a hovězí maso a vůbec to nebylo špatné.

Další den jsme ve škole od našich hostitelů o ní získali pár dalších informací a prozradili nám také program, který pro nás dál připravili. Šli jsme na magistrát Raunheimu, kde jsme byli uvítáni starostkou. Na magistrátu jsme narazili na další Češku, která pracovala v knihovně. Poté jsme šli navštívit školku, která měla ve znaku duhu, protože do školky chodily děti mnoha kultur. Podobný znak měly i zdejší jesle. Vypravili jsme se také na návštěvu druhého stupně další z místních škol. Tady jsme si my, děti, prošly školu samy a při prohlídce jsme musely řešit trochu nepříjemný problém se skupinkou místních žáků, kterým se zalíbil náš mobilní telefon, a chtěli nám ho vzít. My jsme se snažili domluvit se s nimi anglicky, ale oni na nás pořád dál pokřikovali německy, tak jsme se raději rychle vrátili zpátky k učitelkám. Po návštěvě školy jsme jeli do nedalekého města Mainz. Tady jsme se šli podívat na nejznámější okno vyrobené Changallem. Následovala chvilka na nákup. My jsme ji využili k návštěvě pizzerie, která se stala skoro symbolem naší návštěvy v Mainzu. Poté proběhla večeře v tradiční hospůdce, kde jsme narazili na další Češku, která taky dělala servírku.

Poslední den jsme navštívili pár tříd, ve kterých škola uplatňovala Komenského myšlenku škola hrou, takže tu při hodinách zpívali, hráli různé hry, ale přitom anglicky uměli vcelku dobře. Následovalo focení všech účastníků, oběd a cesta domů.

Díky školnímu projektu How to keep fit jsem zažil mnoho nového a taky jsem si mnoho uvědomil, jako například to, že lidé jsou všude stejní a nezáleží na řeči nebo na národnosti. Ale pochopil jsem i to, že když se člověk ocitne v cizině, jeho jedinou šancí, aby se domluvil, je dobrá znalost angličtiny.

Erik Tomica

Co o svých kantorech asi nevíte ...

Naši redaktoři se obrátili na některé z našich učitelek s několika dotazy. Protože jsme ve škole už řadu měsíců pracovali na projektu o zdravé výživě, týkaly se naše otázky právě jídla a vaření. Možná Vám o Vašich vyučujících jejich odpovědi prozradí něco, co jste vůbec netušili.

(Příště si přečtete představy svých spolužáků o tom, co je zdravá strava a co rádi jedí.)

Otázky:

1. Které jídlo jste měla jako dítě nejraději?
2. Co máte nejraději teď?
3. Pamatujete si nějaké jídlo, které jste v dětství vyloženě neměla ráda?
4. Vyhýbáte se i dnes některým pokrmům?
5. Vaříte ráda?
6. Co doma vaříte hodně často?
7. Máte nějaký svůj vlastní nebo rodinný originální recept?
8. Vaříte doma zdravě?
9. Zažila jste někdy při vaření nějakou legrační historku?

A tady jsou odpovědi čtyř náhodně vybraných vyučujících:

p. uč. Matějková

1. Dukátové buchtičky
2. Přírodní maso
3. Špenát
4. Rýžovému nákypu
5. Ano
6. Těstoviny, kuřecí maso, zeleninu
7. Ano
8. Ano, snažím se o to
9. Nemohu si vzpomenout

p. uč. Štusáková

1. Palačinky se šípkovým protlakem
2. Bramborový salát a kapra
3. Chleba
4. Všemmu sladkému
5. Ano
6. Těstoviny, pokaždé jinak
7. Ano
8. Snažím se
9. Ano

p. uč. Kučerová

1. Ostraváček (= Smetánek), syrový hrášek
2. Maso, sýry
3. Špenát, vařenou zeleninu, játra
4. Vnitřnostem
5. Ano
6. Těstoviny, zeleninu
7. Ano
8. Snažím se
9. Už se mi podařilo připéct jídlo

p. uč. Nádeníková

- Krupicovou kaši
- Svíčkovou omáčku, „činu“
- Hrachovou kaši
- Hrachové kaši
- Ano
- Kuřecí maso
- Ano
- Občas
- Ano

Jak vidíte, všechny čtyři mají nějaký zážitek z vaření, který by nás mohl pobavit. Zkusíme vyzpovídat paní učitelky ještě jednou, aby se s námi o něj podělily. Možná nám prozradí i svůj originální recept na něco dobrého.

ANO

ANO

?

?

Hodně kluků fandí fotbalu, sami ho rádi hrají, mnozí i poctivě pod vedením trenérů zlepšují svoje výkony. Každý z nich má svoje fotbalové hvězdy, obdivuje i celé fotbalové kluby. Lukáš Dryml se nabídl, že představí svůj favorizovaný klub, který patří ke světové špičce. Snad se tak i Vy díky Lukášovi dozvíte něco nového o FC Barcelona.

FC Barcelona

FC Barcelona

FC Barcelona je profesionální španělský fotbalový klub sídlící ve městě Barcelona a hovoří se o něm jako o nejlepším fotbalovém klubu na světě.

Domácím fotbalovým stadionem je *Nou Estadi del Futbol Club Barcelona* známý pod jménem Camp Nou s kapacitou téměř 100 tisíc diváků.

FC Barcelona je úřadujícím vítězem několika významných soutěží : Primera División (21×), Copa del Rey (26×), Copa de la Liga (2×), Supercopa de España (10×), Liga mistrů UEFA (4×), Pohár Veletržních měst (3×), Pohár vítězů pohárů (4×), Superpohár UEFA (4×), Mistrovství světa ve fotbale klubů (2×)

Z historie klubu

Football Club Barcelona založil v roce 1899 Joan (Hans) Gamper, který se do Barcelony přestěhoval kvůli svým podnikatelským aktivitám v roce 1898, kdy mu bylo 21 let. Švýcarský podnikatel zvolil za klubové barvy červenou a modrou, inspirovan svým oblíbeným švýcarským fotbalovým klubem FC Basel 1893. Dalšími spoluzakladateli byli Walter (Gualteri) Wild a Lluís d'Ossó. Walter Wild, rodák z Anglie, se stal prvním prezidentem klubu. V kombinaci s jeho hráčskými schopnostmi ho můžeme považovat za první klubovou legendu. První dres klubu byl napůl sešitý z barev purpurové a modré, trenýrky byly bílé.

Na počátku existence používala Barcelona jako svůj znak oficiální městský znak Barcelony, aby demonstrovala své spojení s městem. V roce 1910 usoudilo vedení, že klub potřebuje vlastní znak, a vypsal výběrovou soutěž. Tu vyhrálo logo anonymního přispěvatele, které se s malými úpravami zachovalo dodnes.

Znak tvoří štít se zlatými okraji. Horní polovina je rozdělena na dvě části. V levé je červený kříž na bílém poli. Pravou tvoří červené a žluté svislé pruhy (barvy Katalánska). Spodní polovinu tvoří rudé a modré svislé pruhy (barvy klubu), na nichž leží zlatý fotbalový míč.

První znak FC Barcelony
totožný s městským znakem

Historicky první utkání sehrála FC Barcelona proti skupině anglických přistěhovalců, prohrála 1:0. Roku 1909 získal klub první oficiální hřiště s kapacitou 6000 diváků. První trofej získal roku 1901, kdy vyhrál Copa Macaya. O rok později hrál hned v prvním ročníku finále Copa del Rey, kde podlehl Clubu Vizcaya.

„Zlatá éra“ klubu trvala od roku 1919 do roku 1929.

V roce 1922 byl slavnostně otevřen stadion Les Corts. Stadion se otevíral s kapacitou 20 000 diváků, ve 40. letech se objevily myšlenky, že stadion v Les Corts nebude dostačující pro potřeby tak velkého klubu, jako je Barcelona. V roce 1993 tak tehdejší prezident Francesc Miró-Sans nechal zahájit stavbu nového stadionu s názvem Camp Nou s kapacitou přes 90 000 diváků. Stadion byl slavnostně otevřen 24. září 1957.

LUK

Víkendový speciál Víkendový speciál

Ekolog tělem i duší

— EKOLOG TĚLEM I DUŠÍ —

-----Tímto článkem reagujeme na dopis našeho čtenáře, který nám popsal neuvěřitelný příběh z jeho okolí. Náš štáb se neprodleně rozjel tuto zprávu ověřit. A opravdu. Na inkriminovaném místě jsme zjistili, že nejmenovaný muž české státní příslušnosti se rozhodl zachránit své město. Náplň této vznešené idey byla zcela prozaická. Záchrana se totiž týkala odpadků, se kterými se v místě svého bydliště zcela originálním způsobem potýkal, a byl téměř jediný, komu tento problém působil vrásky na čele.

Výše zmíněnému muži se nelíbilo, že na odpadky lidské civilizace naráží téměř všude. Jak uvedl: „Odpadky byly v lesích, na ulicích, v parcích, v kanálech, prostě všude tam, kam lidské oko dohlédne, a možná ještě dál“. On sám nikdy nechtěl žít na „sídlíštní skládce“, jak své město v jedinečném rozhovoru pro náš deník označil. Nejen pro sebe, ale podle jeho slov „hlavně pro své spoluobčany a především pro jejich děti, které jsou naší budoucností,“ se s tímto problémem popral po svém.

📍 Náš hrdina si zakoupil obyčejné jízdní kolo s velkým košíkem a všechny odpadky z celého svého města, které mu padly pod ruku, si po večerech, po pracovní době, postupně navozil domů. Když si sousedé již poněkolkáté stěžovali panu starostovi na nesnesitelný zápach linoucí se z bytu tohoto nejmenovaného muže, policisté tuto skutečnost na popud vedení města prověřili.

© Strážci zákona po prohlídce domu zjistili, že zápach pochází z milionů odpadků nastěhovaných v tomto skromném příbytku. Jaké však bylo jejich překvapení! Odpadky nesloužily k obohacení muže, nebyly ani zdrojem jeho potravy či dokonce jeho potěšením. V bytě byl mezi odpadky řád a systém. Kromě toho, že muž své „úlovky“ roztřídil, na koleně a svépomocí vyrobil z nalezených předmětů jednoduchou třídírnu domácího odpadu, a tak dokázal další malý zázrak.

© Jeho soukromým vynálezem byl stroj na zužitkování psích exkrementů, ze kterého dosud vycházel výše zmíněný zápach. On sám však věří, že i nad tímto problémem se mu podaří zdárně zvítězit. Tím ovšem jeho práce filantropa zdaleka neskončila a dosud vrcholným vynálezem se stalo zařízení na ekologickou likvidaci polyethylenových sáčků, jež je světovým unikátem. Proto ministerstvo životního prostředí uvalilo na tuto kauzu přísné informační embargo. Muž bude zajisté požadovat ochranu svých autorských práv a své pokrokové myšlenky bude podle jeho slov v budoucnosti zcela jistě rovněž patentovat.

© O dalším průběhu a rozšíření novinek novodobého ekologa do celé České republiky a potažmo i do celého světa vás budeme včas a s největším potěšením informovat.

Lucie Fárníková, Martin Držmíšek

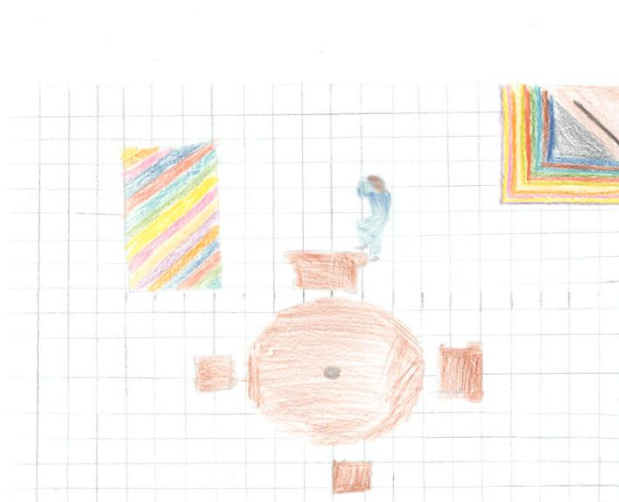
NEPROMYŠLENÁ VRAŽDA

Jednoho dne přišel do kanceláře detektiva Václava Švestky vyděšený muž středního věku, který se představil jako Jakub Honzátka. Nebyl moc dobře upraven a zpod kabátu mu koukalo pyžamo. Pan Honzátka oznámil detektivovi, že našel svou manželku Ivanu Honzátkovou mrtvou. Detektiv se okamžitě vydal s inspektorem Jeřábkem, doktorem Novákem a čtyřmi policisty z oddělení vražd na místo činu. Dr. Novák šel prohlédnout mrtvolu, která ležela v kuchyni na zemi, měla na sobě modrou teplákovou soupravu a přes hlavu igelitový sáček. Lékař řekl, že mrtvá tam neležela déle než tři hodiny. Policisté zatím zajistili hodně důležitých stop z místa činu. Inspektor si vzal pana Honzátka stranou a ptal se ho, kdy našel mrtvou. Pan Honzátka bez váhání odpověděl, že se jako obvykle vracel z noční směny asi v pět hodin ráno a žena už ležela na podlaze bez ducha. Detektiv se ještě hodnou chvíli vyptával pana Honzátka, ale už dávno věděl, že v jeho výpovědi nebylo něco v pořádku. *Proč myslíte, že detektiv nevěřil panu Honzátkovi?*

Své odpovědi na autorovu otázku odevzdávejte do kabinetu p.uč.Lustigové.

 Eda Černý

Nákres místa činu

Tato básnička vznikla před čtyřmi lety při hodině literatury a zůstala několik roků ukrytá v šuplíku v kabinetu českého jazyka. Autorka už dávno zapomněla, že ji kdysi napsala. Teď ji s jejím souhlasem zveřejňujeme jako první ukázkou ze školních literárních a slohových „archívů“.

Erika Luňáčková

Já „Erika“

Já jsem Erďa nohatá,
ráda šlapu do bláta.
Mamina se stále zlobí,
že zas mám špinavé nohy.

Já jsem Erďa s dlouhými vlasy,
napadlo mne,
- no?! Copak asi -
ostříhám se na kluka,
postačí mi paruka!

Já jsem Erďa - horká hlava,
napadlo mne - „hurá, sláva“,
že se můžu lépe učit,
jenže se mi nechce mučit!

Jsem prostě lenoch veliký,
mám v sobě pěkné čertíky!

Naším redaktorům se dostaly do rukou soukromé dopisy našich spolužaček z 5. ročníku, které prozrazují, jaká dobrodružství děvčata prožila. I když zatím jen ve své fantazii při slohovém cvičení v hodině českého jazyka.

Dopis Štěpánky Matějkové a Magdy Hejlové ze slohu z 5. třídy s názvem: MALÝ HOROR.

V Brně 20. 9. 2012

Milá Izabelo a Ryky,
píšeme Vám z tábora. Bydlíme ve velikém stanu s dvěma holkami. Včera jsme přetáhly večerku všechny čtyři. Vedoucí se na nás zlobili. V noci jsme slyšely cinkání, mysleli jsme si, že to je kuchařka s nádobím. Ráno jsme se probudily a v táboře nikdo nebyl. Viděly jsme nůž od krve. V táboře se ozývaly zvuky, byla to kuchařka. Bylo nám to divné, a proto jsme se šly podívat do kuchyně. A tam jsme viděly všechny vedoucí a děti. Všichni trochu odstoupili a za nimi leželo mrtvé prase. Obě jsme polekaly. A zároveň jsme si ulevily, že se nikomu nic nestalo. Ptaly jsme se, co se děje, a oni řekli, že je zabijačka.

Pozdravují Vás

Magda a Štěpánka

P.S.: Pozdravujte ostatní.

Dopis Elišky Frydrychové a Andrejky Bečičkové ze slohu z 5. třídy.

Litomyšl 7. 9. 2023

Milé sestřenice,
píšeme Vám slíbený dopis z intru. Jsme spolu na pokojí. Jsou tu krásné pokoje a vymakané věci. Z matiky a z chemie jsme dostaly obě jedničku. Když nám skončila škola, šly jsme do skateparku. Seznámily jsme se s dvěma dost pěknými kluky.
Mně, Áje, se líbí ten první, protože: má černé vlasy, je ke mně milejší než ten druhý.
A už spolu také chodíme a ta první pusa... Nemůžu na něj přestat myslet. Mně, Elišce, se líbí ten druhý, protože je: na mně hodnější a má tmavě blondřaté vlasy a už jsme si dali pusy, ta byla... Nemůžu na něj přestat myslet a...

Tak ahoj,

Vaše sestřenky Ája a Elis

P.S.: Pozdravujte všechny a chodíme s nimi, ale **neříkejte to**.

Poznáte je ?

Pozorně si prohlédněte následující fotografie. Přinášíme Vám dnes první trojici fotek z dětství, na kterých byste měli poznat tři ze současných zaměstnanců naší školy. Jejich pravou totožnost odhalíme v příštím čísle našeho školního časopisu a zároveň nabídneme další trojici dětských tváří k pátrání.

Fotografie č.1

Fotografie č. 2

Fotografie č. 3

Tak co, poznali jste je? 😊

Zatopená škola

Jednoho krásného podzimního rána se probudím, jako obvykle se dojdu umýt, učesat, namalovat. Ten den byl opravdu zvláštní. Začalo to ráno při snídani. Vzpomněla jsem si na písemku z českého jazyka. U mě nebylo normální vytáhnout si ráno sešit a učit se, většinou jsem spoléhala na souseda nebo na tahák, ale to ráno jsem si sešit skutečně vytáhla z batohu a učila se asi 20 minut. Přišel ke mně táta, sáhl mi na čelo a zeptal se, jestli jsem v pořádku, jestli nemám horečku. Já na něj nechápavě koukla a on - co se učím? A v tu chvíli mi došlo, že byl udivený tím, že se vůbec učím. Řekla jsem mu, že češtinu. Táta se pousmál a odešel. Zavřela jsem sešit, uklidila ho zpátky do batohu a pomalu a s radostí, že umím látku, kterou jsme se měli naučit na první hodinu českého jazyka, jsem se vydala na cestu do školy.

Školní budova se otevírala v 7:15. Já jsem přišla v 7:30 a všichni byli nečekaně ještě venku. Šla jsem za kámoškou s dotazem, co se děje. Ta mi řekla: „Tak se podívej na školu a pochopíš.“ Otočila jsem se a opravdu jsem pochopila .. Z oken prvního patra školy se valila voda !! ☹ No, možná přeháním. Okny se zrovna nevalila, ale bylo jí tam dost.

Všichni žáci chytli takový „výtlem“, až se za břicho popadali. Já tam jen zklamaně stála a koukala na paní učitelky, jak se snaží tu spoušť uklidit .. Kámoška se ptala, proč jsem tak zklamaná. Já se jí zeptala: „O první hodinu asi přijdeme, že jo?“ Ona mi odpověděla, že nejspíš jo, že než jsem přišla, vyšel pan ředitel a říkal, že máme počkat před školou, že asi přijdeme o první hodinu .. Kámoška mě zase přesvědčovala: „Tak se konečně raduj, ne?!“ Zeptala jsem se jí, jestli ví, co máme první hodinu. Ona odpověděla, že asi češtinu. Přikývla jsem a ptám se dál: „A víš, co jsme měli dělat?“ Ona na mě koukala jak na cvoka, co málem brečí kvůli škole, a odpověděla: „ MĚLI JSME PSÁT PÍSEMKU !!“ Já jen smutně přikývla. Ona si mě prohlédla, sáhla mi na čelo a zeptala se, jestli jsem náhodou v noci nespada z postele a nedostala horečku. „Ne, jen jsem se při snídani učila, poprvé za svůj život jsem se připravila do školy na písemku a zrovna se muselo stát tohle!!“ Najednou vykoukl ze dveří pan ředitel a oznámil nám, že můžeme dovnitř, že to už uklidili .. Všichni jsme se nahrnuli do šaten a koukali, co se vlastně stalo. Jednoduše praskly trubky na záchodě. ☺ Celý den jsme si z toho dělali všichni srandu.

Druhý den nás čekala písemka z přírodopisu. Táta se mě doma zeptal, jestli z něčeho nepíšeme. „Ale jo, pišem.“ Hned pokračoval s dotazem, proč se teda neučím, a já odsekla, že už mě ta nemoc zvaná učení přešla. Chápejte, proč se učit, když nevíte, jestli náhodou právě zítra škola pro změnu nevyhoří.

Od té doby se zase neučím. Jednoduše spoléhám na souseda nebo na taháky ☺

Adéla Růžičková

Práce na téma „Voda pro potraviny“

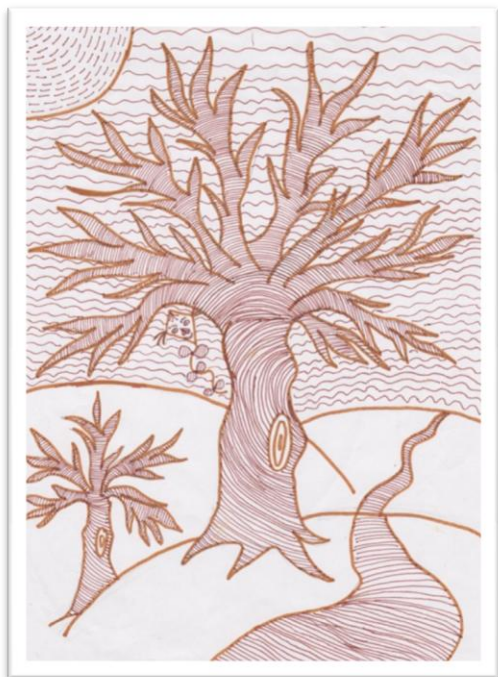
V jednom odlehlém kraji žil sedlák Josef. S nikým se nebavil, kamarády neměl a do hospody nechodil. Byl to takový ten typický vesnický morous a podivín. Pod domem měl studnu. Její vodu používal úplně na všechno, počínaje vařením a pitím až po zalévání polí a čištění výběhů chovného dobytka. Jednoho dne k němu přijela kontrola z hygienického ústavu a zjistila, že voda v jeho studni je velice bohatá na minerální látky a antioxidanty. Uplynulo několik měsíců a na farmářově poli, které zaléval svou studniční vodou, podle výsledků z laboratoře bohatou na minerály, narostl ječmen, jež skupovaly pivovary z celé České republiky za nejvyšší možné ceny. Krávy v jeho kravině, napájené vodou ze studny, byly mnohem zdravější než jiné krávy a dožívaly se mnohem vyššího průměrného věku. Z jejich mléka se dělal výborný sýr. Tento sýr byl tak kvalitní, že jeho ceny překročily v mnoha případech dokonce ceny, za které je vykupován světově proslulý sýr parmezán.

Jednoho dne ale potkala sedláka Josefa příšerná věc. Jeho tolik ceněná a opěvovaná studna začala vysychat. Zbylo mu jen pár litrů této „kouzelné“ vody. Učinil zvláštní rozhodnutí – vzorek zbylé vody poslal do laboratoře na kontrolní prozkoumání. Při tomto testování však vědci zjistili, že voda ze studny pana Josefa má zcela normální složení, žádné odlišnosti nebyly při tomto rozboru patrné. Předchozí výsledky byly dle jejich soudu dány špatně zinterpretovanou

validací použitých metod. Pan Josef si v tu chvíli uvědomil, že ztráta vody ze studně je pro něj tragédií ne proto, že by měla nějaké zvláštní složení, ale proto, že nebude mít kravám dát co k pití a čím zavlažovat svá pole. Již dávno tušil, že kvalita jeho žita či složení mléka a úžasná chuť sýrů nezávisejí přímo úměrně na složení vody, ale spíše na jeho poctivém hospodaření bez chemikálií. Pochopil, že chybu, kterou udělal tím, že nešetrně zacházel s vodou, musí okamžitě napravit. Vykopal retenční jímky na dešťovou vodu, kterou začal používat na zavlažování polí a sanaci kravinů. Poučenému sedláku Josefovi se po vyčištění studny voda vrátila a pro tentokrát vše dobře dopadlo. A motto na závěr? Jen více poučených sedláků, kteří se včas chytí za nos a konečně začnou přemýšlet v souladu s přírodou.

Martin Držmíšek

A na závěr pár ukázek z výtvarné tvorby Míši Lajzové a Radka Malé.

Redakční rada:

Eda Černý
Lucka Drymlová
Šarlota Hottmarová
Kuba Gajdošík
Míša Lajzová

Maruška Ludvíčková
Radka Malá
Šárka Nádeníková
Adéla Růžičková
Radmila Lustigová

